

POSTANOWIENIE

30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 30 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S.1 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w G. i S.2 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko V. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S.1 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w G. i S.2 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 5 listopada 2024 r., V AGa 50/23,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo S.1 sp. z o.o. w G. i S.2 sp. z o.o. w G. przeciwko V. sp. z o.o. w G. (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 2 i 3).

Wyrokiem z 5 listopada 2024 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powodów (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 2).

Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, w której zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego „w części, tj. w zakresie oddalonego roszczenia powodów o zapłatę kwoty 147.545,92 złotych tytułem zwrotu kwot zatrzymanych jako zabezpieczenie

należytego wykonania umowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1-3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem czy zostało zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej podlega badaniu przez sąd drugiej instancji i przez Sąd Najwyższy, a uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.). Wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto każde z nich ma charakter samoistny; powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych.

W okolicznościach sprawy nie ma podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek precyzyjnego wskazania zakresu zaskarżenia. Skarżący wskazali, że zaskarżają wyrok Sądu drugiej instancji „w części, tj. w zakresie oddalonego roszczenia powodów o zapłatę kwoty 147.545,92 złotych tytułem zwrotu kwot zatrzymanych jako zabezpieczenie należytego wykonania umowy”.

Przytoczony wyżej zakres zaskarżenia nie określa, która część wyroku została objęta skargą – czy tylko punkt pierwszy we wskazanej części, czy także punkt drugi. Jest to o tyle istotne, że podważenie rozstrzygnięcia co do meritum może rzutować na postanowienie o kosztach postępowania, a Sąd Najwyższy nie może domniemywać zakresu zaskarżenia. Obowiązujący w postępowaniu ze skargi kasacyjnej przymus radcowsko-adwokacki, czyli ustawowy wymóg sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika, nakazuje przyjąć, że w razie zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji „w części”, wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jest spełnione tylko wówczas, gdy zakres zaskarżenia został oznaczony przez wskazanie konkretnych punktów sentencji, które skarżący kwestionuje. Stwierdzenie, że wyrok został zaskarżony „w części” wyłącza możliwość przyjęcia, że zaskarżeniem został objęty w całości lub w części

określony punkt sentencji, jeżeli nie został on przez skarżącego wyraźnie wskazany (tak postanowienie SN z 14 stycznia 2016 r., II CSK 374/15; postanowienie SN z 14 września 2016 r., III CSK 315/15). Przyjąć zatem należy, że zakres zaskarżenia nie został oznaczony prawidłowo, a Sąd Najwyższy nie może tego zakresu domniemywać.

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.ł]